

[Jens Jensen.]

så betydelige ting som de høje ejendoms-skatte og amtstueskatte, nærmer sig efterhånden købstædernes, i enkelte tilfælde ligger den højere. Denne udvikling, synes jeg, peger i retning af, at erhvervsbeskatningen burde ophæves.

Med hensyn til de foreslåede ændringer, som er forbedringer, vil jeg dog gerne sige, at jeg håvde håbet, at indtægt ved havfiskeri helt var blevet fri for at svare erhvervsskat. Jeg kan ikke se, at det kan være rimeligt og skattemæssigt forsvarligt at erhvervsbeskatte en fisker, der henter sin fangst på havet. Det vil være vanskeligt at begrunde, at han kan påføre en erhvervs-kommune ekstra udgifter ved landing og indbringelse af fisk. Jeg vil hellere sige tværtimod; denne landingsplads opnår, såvidt jeg kan skønne, betydelige økonomiske fordele ved fiskens behandling og salg.

Jeg indrømmer, at der sker det lille fremskridt i forslaget, at partsfiskere og arbejdere, der er beskæftigede ombord på skibe, som driver havfiskeri, fremtidig ikke skal være undergivet erhvervsskattepligt, men jeg kan ikke se sund fornuft og retfærdighed i fortsat at fastholde erhvervsskattepligt for fiskeskippere og kutterejere. Jeg har den opfattelse, at indtægt ved havfiskeri helt bør fritages for erhvervsbeskatning, og jeg lægger ikke skjul på, at beskatningen på dette punkt efter min bedømmelse er urimelig og uretfærdig. Jeg håber imidlertid, at man, næste gang vi ser lovforslaget, skrider til en mere rationel løsning.

De øvrige bestemmelser i forslaget er jo meget indgående omtalt af den højtærede indenrigsminister og ligeledes af den socialdemokratiske ordfører, så jeg finder ikke anledning til at gå nærmere ind på dem. Det ændringsforslag, som ministeren vil fremsætte ved anden behandling, har jeg ikke noget imod. Jeg skal med disse få bemærkninger på mit partis vegne anbefale lovforslaget.

Jørgen Jørgensen: Baggrunden for dette led i vor personbeskatning var jo den situation, der opstod mange steder i landet, at der dannede sig skattely udenfor de store byer. Derfor prøvede man på dels ved hjælp af denne lovgivning, dels ved den fælleskommunale udligningsfond og også på andre områder at foretage en vis udjævning af indtægterne kommunerne imellem, således at de bedre kunne bære de fælles byrder. Jeg er enig med det ærede medlem hr. Jens

Jensen i, at denne form for beskatning efterhånden egentlig skulle synes principielt overflødig. Når den højtærede indenrigsminister alligevel ikke lader den falde væk, kan jeg forsåvidt godt sætte mig ind i tankegangen; at når man indenfor det begreb her i Danmark, der hedder skattekommissionen — den er efterhånden ved at blive et begreb — prøver, om man kan komme frem til en forenkling af alle personskatte, vil det være rimeligt at vente med en fuld-stændig ophævelse af den del af den personlige beskatning, som erhvervsbeskatningen har været. Men engang må det jo komme til en anden fordeling af de fælles offentlige byrder, så det ikke bliver som nu, hvor ingen i virkeligheden er i stand til at regne ud, hvor pengene kommer fra, og hvor de går hen.

Erhvervsskatten udskrives jo mange gange efter princippet: går den, så går den. Jeg var selv ude for, at Københavns kommune pludselig fandt ud af, at nu skulle jeg betale erhvervsskat, fordi jeg var medlem af ligningsrådet; det fik jeg en meget bestemt, men meget høflig skrivelse om engang i vinter. Jeg svarede, at før jeg lod mig fuppe, ville jeg tale med mine kolleger indenfor ligningsrådet og landsskatteretten; man skal altid være meget bange for at lade sig fange ind, før man kan overse konsekvenserne. Samtidig spurgte jeg Københavns skattedirektorat, hvordan jeg skulle stille mig overfor de andre 150 kommuner, hvor jeg som medlem af ligningsrådet engang imellem virkede sammen med ligningsdirektoratets embedsmænd, hvorefter man svarede, at efter de givne oplysninger frafaldt man kravet om erhvervsskat. For mig er der ingen tvivl om, at mange steder går den, men mange steder går den ikke; for både den kommune, hvor man normalt er skatteyder, og skatteyderen selv har en vis fælles interesse i ikke at få den til at gå.

Mange vanskeligheder er der også ved at fastslå, hvilke udgifter man må trække fra, forinden det erhvervsskattepligtige beløb beregnes, for der gælder jo ikke her de samme regler som ved den almindelige indkomstberegning. Derfor virker disse regler fuldkommen begrebsforvirrende overfor den almindelige skatteyder, som ikke kender skattemekanikkens labyrinter. Her gælder det igen: går den, så går den. Jeg har haft lejlighed til at se mange sager, hvor man har været i voldsom diskussion om, hvilke beløb denne eller hin måtte trække fra, forinden erhvervsskattebeløbet for hans vedkommende blev beregnet. Sommetider får den pågældende medhold, og sommetider